

etableret en kultur på arealet – 10 år i modsætning til den gældende lov, der opererer med 2-4 år. Det bliver muligt at drive en del af skoven med stævning, som er en kulturhistorisk driftsform, hvor træerne fældes, før de har nået fuld størrelse. Det bliver muligt at etablere skovgræsning på en del af arealet. Skovgræsning er en historisk driftsform, der kan være ønskelig både af hensyn til biologisk mangfoldighed, landskab og kulturhistorie. Det bliver muligt at etablere åbne naturarealer på en del af skovens areal. Op til 20 pct. af skovens areal kan anvendes til drift med stævning, skovgræsning eller åbne naturarealer. Endelig kan ejeren lade skoven ligge hen uden aktiv drift i en kortere eller længere periode.

Dette er alt sammen foranstaltninger, som i dag kræver dispensation. Samtidig er det foranstaltninger, som i mange tilfælde er ønskelige i en bæredygtig og varieret drift. Når kravene til, hvordan skoven skal dyrkes, kan lempes, skyldes det bl.a. den konsensus, der er opnået om retningslinierne for bæredygtig skovdrift, se ovenfor afsnit 1.2.4. De nye tidssvarende krav til en bæredygtig drift sammenholdt med information til skovbruget om retningslinierne forudsættes således tilsammen at fremme, at der rent faktisk sker en udvikling i retning af et mere naturnært og bæredygtigt skovbrug i overensstemmelse med retningslinierne.

2.2 Ændrede regler for byggeri og anlæg

I den gældende lov er der forbud mod byggeri, anlæg og terrænændringer, medmindre disse er nødvendige for driften. Der er en meget restriktiv praksis for dispensation. Der gives dog i et vist omfang dispensation til foranstaltninger for friluftslivet, som kommer en bred kreds til gode, herunder foranstaltninger til støtte for børns og unges friluftsliv.

Fremover anses et arbejdsskur på op til 10 m² som nødvendigt for driften af en skov på over 20 ha, hvor der ikke i forvejen findes bolig eller driftsbygninger. Udformning og beliggenhed skal godkendes af miljøministeren.

I forslaget er der lagt op til, at spejderhytter, skovbørnehaver og andet byggeri, der særligt tilgodeser børns og unges friluftsliv, fremover kan opføres uden dispensation. Udformning og beliggenhed skal godkendes af ministeren. I forudsætningerne om lovens administration, som er beskrevet i bemærkningerne til forslaget, er desuden sket en præcisering af mulighederne for byggeri og anlæg til gavn for friluftslivet i øvrigt.

2.3 Nye regler om beskyttelse af skovnaturtyper og levesteder for arter

Habitatdirektivet er hovedsageligt implementeret i dansk lovgivning ved bekendtgørelsen om afgrænsning og administration af internationale naturbeskyttelsesområder, der er udstedt med hjemmel i bl.a. planlovens § 3, stk. 1 og 2, og som udpeger de internationale naturbeskyttelsesområder, jf. bekendtgørelse nr. 477 af 7. juni 2003. Bekendtgørelsen fastsætter endvidere bindende forskrifter til myndighederne om planlægning og administration af lovgivning, der berører internationale naturbeskyttelsesområder.

Ved internationale naturbeskyttelsesområder forstås fuglebeskyttelsesområder, jf. Rådets direktiv nr. 79/409 af 2. april 1979 med senere ændringer, habitatområder, jf. Rådets direktiv nr. 92/43 af 21. maj 1992 med senere ændringer, og Ramsarområder, jf. Ramsarkonventionen af 2. februar 1971 om vådområder af international betydning navnlig som levesteder for vandfugle.

En redegørelse fra Kammeradvokaten, der er baseret på en række EU-domme fra de seneste år, viser imidlertid, at der er behov for at justere den danske lovgivning. Kammeradvokaten konkluderer, at afgørende for, om en medlemsstat har gennemført direktivet korrekt, bl.a. er, at der er skabt den nødvendige præcise retlige ramme for de nødvendige bevaringsforanstaltninger.

Efter habitatdirektivets artikel 6.1 skal medlemsstaterne for alle habitatområderne »iværksætte de nødvendige bevaringsforanstaltninger, hvilket i givet fald kan indebære hensigtsmæssige forvaltningsplaner, som er specifikke for lokaliteterne eller integreret i andre udviklingsplaner, samt de relevante retsakter, administrative bestemmelser eller aftaler, der opfylder de økologiske behov for naturtyperne i bilag I og de arter i bilag II, der findes på lokaliteterne«.

Efter direktivets artikel 6.2 skal medlemsstaterne »træffe passende foranstaltninger for at undgå forringelse af naturtyperne og levestederne for arterne i de særlige bevaringsområder samt forstyrrelser af de arter, for hvilke områderne er udpeget, for så vidt disse forstyrrelser har betydelige konsekvenser for direktivets målsætninger«. Artikel 6.2 gælder både for habitatområderne og fuglebeskyttelsesområderne.

Efter habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, skal alle planer og projekter, der kan påvirke de internationale naturbeskyttelsesområder væsentligt, underkastes en konsekvensvurdering under hensyntagen til den bevaringsmålsætning, der er fastsat for området. Hvis en allerede eksisterende aktivitet i et område forårsager forringelser eller betydelige forstyrrelser, skal aktivi-